

нете еи: Когато следъ войнитѣ всички народи пратиха представителитѣ си — всѣка нация, чрезъ пресата си оповестяваше какви заслужили хора праща; вдигаха ги въ небеса. А за нашитѣ вестницитѣ ни се надпреварваха да кажатъ само лошото, да ги принизимъ, да ги очернимъ. . . И когато нашитѣ представители се явиха въ Парижъ — чужденцитѣ ги гледаха съ насмѣшка.

Платнаровъ. Тукъ съмъ съгласенъ съ тебе. Когато е за предъ вънкашния свѣтъ и то въ такива сѣдбоносни времена, не бѣше добро.

Жабаровъ. Та сега какво е?

Платнаровъ. Въпросътъ е отъ чисто домашенъ характеръ.

Жабаровъ. Тогава противъ насъ ще се поведе сѣщата кампания. Че я вижте: Кой министъръ е доживѣлъ дълбока старостъ? Кой държавникъ не е билъ въ затвора. За коя важна личностъ не сме измислили по една обида: Свирчо, конска глава, дезертъоръ, салаша, дървенъ министъръ, теле. . . заешка глава и какви, какви още. . .

Платнаровъ. Щомъ сѣ заслужили!

Жабаровъ. Всичко е клевета и измислица, за да се трови и убива общественика. . . Да, измислица. . .

Платнаровъ. (гнѣвно) Излѣзъ ги опровергай.

Жабаровъ. На времето си — азъ писахъ. Казахъ си думата.

Платнаровъ. Но види се, никой не я чель.

Жабаровъ. У насъ се четатъ само клюкитѣ. . . Но позволете да се изкажа.